

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 49.

Femtende Møde.

Tirsdagen den 19de Februar.

(Fortf.)

Monrad: Jeg skal ikke gaae ind paa en selvstændig Behandling af det forelagte Lovudkast, som jeg ikke troer, at vi paa den hentsigtsmæssigste Maade forhandle saaledes som nu skeer. Jeg skal indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til de almindelige Anskuelser, der her ere bleve yttrede, forsaavidt jeg ikke kan tiltræde disse. Jeg finder da, mine Herrer, at der allerede i den stedfundne Forhandling have viist sig Tegn til, at den nu vedtagne Behandlingsmaade dog ikke har ret tilfredsstillt selv dem, der have sat den igjennem. Jeg finder en Amerkjendelse heraf i det yttrede Duffe om, at der allerede nu skulde finde Afslutning Sted, men jeg finder isærbeleshed en saadan Amerkjendelse i den ligesledes her udtalte Anskuelse, at dette Budget ikke skulde underkastes en omhyggelig Behandling af Thinget, men at det skulde behandles paa en saadan Maade, at man næste Gang var beredt paa at omstode alt Det, hvad man denne Gang vedtog. Ja! naar man troer det rigtigt paa denne Maade at behandle det foreliggende Lovforslag, ja, da kan jeg vel forstaae, at man i sin Tid har fundet sig tilfreds ved det gjorte Forslag om den nuværende Behandlingsmaade, men jeg troer da ogsaa, at man vilde have været tilfreds med hvilken som helst Behandlingsmaade. Jeg er imidlertid ikke af den Mening, at man paa denne Maade skal ligesom glide hen over det os forelagte Budget, at man skal gaae over det, som man siger, med en Harefod, at man skal udsætte den alvorlige og grundige Behandling af det, til vi næste Gang komme sammen. Jeg troer, mine Herrer, at det jo dog er underkastet nogen Usikkerhed, hvorvidt vi paa dette Sted næste Gang skulle møde den høitagtede Finantsmini-

ster, hvem jeg af Hjertet ønsker et langt Liv paa den Post, han nu beklæder, og jeg troer derfor, at det er urigtigt, om man saaledes vilde gaae hen over et saa vigtigt Lovudkast. Man skal efter min Formenting behandle det som noget Virkeligt, som noget Forelagt; man skal gaae ind paa ethvert Spørgsmaal, hvortil Budgettet giver Anledning; man skal ikke tage provisoriske Beslutninger, og forbeholde sig senere at omstyrte dem næste Gang. Dgsaa af en anden Grund finder jeg, at der er Anledning til at gjøre denne Bemærkning. Jeg erindrer at have læst et Sted om en Mand, — jeg troer, det var en engelsk Læge, — der sagde, „at naar han var i Pengeforlegenhed, drømte han, at han var omgivet af Guld, naar han var i Unnaade ved Hoffet, drømte han, at der blev viist ham den allerstørste Opmærksomhed af Majestæten, og da han engang havde faaet en Kurv, drømte han, at han var bosat med den Person, som havde givet ham denne.“ Jeg troer, at det gaaer paa samme Maade med saadanne Budgetter; jeg troer ogsaa, at de dele sig i Virkelighedens og i Drømmenes Verden; jo mere Virkeligheden trykker, desmere taber man sig i Drømmenes Verden, desmere lyse, desmere glimrende blive de; derfor er jeg altid bange, naar der aabnes saadanne vide og store Udsigter til gennemgribende Besparelser, til en Sankning af Budgettet. Jeg frygter altid for, at de ville føre til virkelige nye og store Udgifter, og, naar jeg hører Tale om Reformer og gennemgribende Besparelser, saa antager jeg, det egentligt vil betyde, at Budgettet bliver forøget. (Ratter.) Naar jeg seer opført en aftagende Pensionsliste, saa tør jeg vædde paa, at den er tiltagende. (Ratter). Dette vil ikke slaae feil, efter de Erfaringer, vi have gjort hos os. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg blev meget betenkelig tilmode, da det forekom mig, at den høitagtede Finantsminister aabnede os nogle af disse lyse og glimrende